

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Lucií Vobrovou v právní věci

žalobce: **R. M.**, nar. xxx
sídlem xxx xxx,
zastoupen Mgr. Tomášem Nachtigalem, advokátem
sídlem Pravdova 1077, 342 01 Sušice

proti

žalovanému: **Interhotel Olympik, a.s.**, IČ 4527227
sídlem Sokolovská 615/138, 186 00 Praha 8,
zastoupen JUDr. Martinem Uzsákem, LL.M., advokátem
sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha 2

o zaplacení částky 200 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 160 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 160 000 Kč od 25. 8. 2016 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba s tím, aby byl žalovaný povinen zaplatit žalobci částku 40 000 Kč s příslušenstvím, se zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 153 287,50 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Filipa Hajného, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. F.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobce domáhal práva na poskytnutí zadostiučnění ve výši 200 000 Kč s příslušenstvím. Dle žalobního tvrzení je žalobce akcionářem žalovaného. Dne 4. 4. 2005 se konala valná hromada žalovaného, která pod bodem 7 pořadu jednání rozhodla o přeměně podoby akcií žalovaného ze zaknihované podoby na podobu listinnou. Žalobce u zdejšího soudu podal pod sp. zn. 4 Cm 80/2005 návrh na vyslovení neplatnosti výše citovaného usnesení valné hromady. Předmětné soudní řízení trvalo více než 10 let a dne 18. 4. 2016 vydal Vrchní soud v Praze usnesení čj. 14 Cmo 139/2011-510, kterým neplatnost usnesení valné hromady společnosti žalovaného ze dne 4. 4. 2015 nevyslovil. V odůvodnění odvolací soud uvedl, že byl obejit zákon, a to konkrétně ustanovení § 186a odst. 1 obch. zák., žalovaný se protiprávním postupem vyhnul povinnosti podat žalobci a ostatním akcionářům, kteří pro zrušení veřejné obchodovatelnosti akcií nehlasovali, veřejný návrh smlouvy na odkup jejich akcií. Vrchní soud v Praze nevyslovil neplatnost valné hromady vzhledem k tomu, že vyslovením neplatnosti by došlo k podstatnému zásahu do práv třetích osob získaných v dobré víře. Žalobce proto tvrdí zásah do jeho základního práva, aby s ním bylo nakládáno jako s akcionářem zákonným způsobem a byla chráněna jeho důvodná očekávání. Konkrétně bylo zasazeno do jeho základní práva obdržet za dané situace od žalovaného ve smyslu § 186 písm. a) obch. zák. návrh smlouvy na odkup akcií, přičemž cena v návrhu smlouvy musí být přiměřená v hodnotě akcií a doložena znaleckým posudkem. Toto své právo považuje žalobce za základní právo akcionáře ve smyslu § 131 odst. 4 obch. zák. Dle stanoviska žalobce mezi základní práva akcionáře musí být zařazeno též právo vystoupit ze společnosti předvídaným a garantovaným způsobem, když ve společnosti dochází k podstatným změnám, které se jí dotýkají, ale akcionář je nemůže ovlivnit a nesouhlasí s nimi, v konkrétním případě jde o faktickou ztrátu veřejné obchodovatelnosti akcií. Žalobci v návaznosti na porušení základních práv vznikla nemajetková újma v podobě ztráty likvidity vlastněných akcií, omezení možnosti žalobce vystoupit ze společnosti žalovaného za přiměřenou cenu, zamezení naplnění důvodných očekávání žalobce ve směru možnosti budoucího nakládání s akciemi, uvržení žalobce do značné nejistoty ohledně budoucího dění a útrapy žalobce při vedení soudního řízení o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady žalovaného. K újmě spočívající ve strastech, nejistotách a nepohodě žalobce uvedl, že k do této újmy patří rozhořčení nad postupy společnosti, zklamání z rozhodnutí soudu, nejistota výsledku, nutnost se věcí zabývat a k věci se opakovaně vracet, nutnost účastnit se schůzek s advokátem. Ke ztrátě likvidity žalobce uvedl, že hodnota akcií nezávisí na tom, zda byli akcie přijaty obchodováním na veřejném trhu, ale jde o možnosti prodat akcie na veřejném trhu za tržní cenu. Zrušením veřejné obchodovatelnosti akcií tedy nevzniká akcionářům hmotná újma.
2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Žalovaný namítl, že nedošlo k porušení základního práva žalobce coby akcionáře, ke kterému dle tvrzení žalobce mělo dojít v důsledku skutečnosti, že žalobce v rozporu s § 186 a) obch. zák. neučinil vůči akcionářům veřejný návrh smlouvy na odkup akcií, neboť v důsledku přijetí předmětného usnesení valné hromady o přeměně podoby akcií ze zaknihované na listinnou došlo de facto k vyřazení akcií vydaných společností s obchodováním na veřejném trhu. Žalovaný uvedl, že žádné zákonné ustanovení neobsahuje výčet základních práv akcionáře, je věcí judikatury, která práva akcionáře budou považována za základní. Právní doktrína rozlišuje dvě skupiny základních práv akcionáře, totiž práva majetková a nemajetková. Mezi základní majetková práva náleží právo na dividendu či podíl na likvidačním zůstatku, mezi nemajetková práva právo účasti na valné hromadě, právo hlasování, právo uplatňovat návrhy a protesty. Jedná se o práva vyplývající z definice akcie uvedené v § 155 odst. 1 věty první obch. zák., dále z úpravy v § 122 odst. 2 obch. zák. Po porovnání se základními právy akcionáře tak jak je vymezuje judikatura, tak nelze za základní právo považovat právo obdržet veřejný návrh smlouvy na odkup akcií dle § 186 obch. z. V důsledku přijetí usnesení valné hromady Shodu s prvopisem potvrzuje A. F.

ze dne 4. 4. 2005 tudíž nedošlo k porušení základního práva žalobce coby akcionáře ve smyslu ust. § 131 odst. 4 obch. zák. a není splněn jeden z předpokladů uplatnění nároku na přiměřené zadostiučinění. Ke stanovisku žalobce, že ztráta likvidity a akcií je újmou nemajetkovou, žalovaný uvedl, že není nijak zdůvodněno, proč má být újma vzniklá snížením tržní ceny akcií újmou nemajetkovou, když v důsledku této skutečnosti by akcionář za své akcie obdržel od kupujícího nižší cenu, což by se projevilo v jeho majetkové a nikoliv nemajetkové sféře. Žalovaný proto uvedl, že případné snížení likvidity akcií je újmou majetkovou. Žalobce neuvedl, že by mu vznikla újma v podobě omezení možnosti žalobce vystoupit ze společnosti za přiměřenou cenu, taková újma žalobci ani nevznikla, neboť v důsledku přijetí usnesení valné hromady ze dne 4. 4. 2005 nebylo žalobci nijak zamezeno k převodu svých akcií. Pokud chce žalobce naznačit, že za převedené akcie by získal, s ohledem na údajně sníženou likviditu, nižší kupní cenu, v důsledku z čehož by prodej akcií nerealizoval, tak takto případně vzniklá újma by byla fakticky totožnou, kterou žalobce uplatnil i v rámci předchozího bodu, tj. ztráty likvidity akcií, rovněž újmu majetkovou. Újma, kterou žalobce definoval jako zamezení naplnění důvodných očekávání žalobce ve směru možnosti budoucího nakládání s akciemi a uvržení žalobce do značné nejistoty ohledně budoucího dění, je natolik abstraktní, že není jasné v čem konkrétně by tato újma měla spočívat. Mezi újmou spočívající v útrapách žalobce při vedení soudních řízení a základními právy akcionáře není příčinná souvislost. Žalovaný nakonec namítl, že žalobce netvrdil rozhodné skutečnosti pro přiznání újmy, a to porušení (konkrétních) základních práv akcionáře, vznik nemajetkové újmy a příčinnou souvislost mezi uvedenými skutečnostmi.

3. Soud z provedeného dokazování dospěl k následujícím skutkovým závěrům:

4.Z usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 Cmo 139/2011-510 z 18.4.2016 bylo zjištěno, že ve věci navrhovatele R. M. o neplatnosti usnesení valné hromady, bylo rozhodnuto tak, že neplatnost usnesení valné hromady společnosti Interhotel Olympic a.s. ze dne 4.4.2005, jímž bylo rozhodnuto pod bodem 7 pořadu jednání o přeměně podoby akcií ze zaknihované podoby na listinnou, se nevyslovuje. V odůvodnění odvolací soud uvedl, že rozhodnutí předmětné valné hromady o změně podoby akcií a s tím související změny je ve smyslu § 131 odst. 1 obchodního zákoníku neplatné pro obcházení zákona, konkrétně ustanovení § 186a) odst. 1 obchodního zákoníku. Odvolací soud shledal důvod dle ustanovení § 131 odst. 3 písm. d) obchodního zákoníku, pro který neplatnost předmětného ustanovení valné hromady nevyslovil, kdy s ohledem na uplynulou dobu již nelze navracet stav zpět do stavu v době rozhodování předmětné valné hromady, takovýmto rozhodnutím by byli akcionáři již držící nové listinné akcie na jméno dotčeni.

5.Z usnesení Nejvyššího soudu ČR 29 Cdo 4138/2016-543 ze dne 15.2.2018 bylo zjištěno, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18.4.2016 č. j. 14 Cmo 139/2011-510 se ve druhém výroku o náhradě nákladů řízení ruší, a věc se vrací k odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Ve zbývajícím rozsahu se odvolání odmítá. V odůvodnění Nejvyšší soud ČR uvedl, že dovolání v rozsahu, v němž směřovalo proti výroku usnesení odvolacího soudu ve věci samé, odmítl jako nepřipustné. Nejvyšší soud zrušil usnesení soudu ve výroku o nákladech řízení s tím, že z obsahu spisu se nepodávají žádné okolnosti, pro které by bylo namístě aplikovat § 150 o.s.ř., při rozhodování o nákladech řízení je nutné vycházet z toho, že navrhovatel byl ve věci plně úspěšný.

6.Z dopisu právního zástupce žalobce ze dne 5.8.2016, adresovaného žalovanému, bylo zjištěno, že žalobce požadoval zadostiučinění v částce 200 000 Kč s datem splatnosti 15.8.2016.

7.Z dopisu žalovaného bez data bylo zjištěno, že žalovaný navrhl úhradu částky 100.000 Kč v souvislosti s uzavřením dohody o narovnání.

8.Z dopisu zástupce žalobce ze dne 16.8.2016 bylo zjištěno, že žalobce uvedl, že na úhradě částky 200 000 Kč nejpozději do 24.8.2016 trvá.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. F.

9.Z emailové korespondence mezi právním zástupcem žalobce Mgr. Tomášem Nachtigalem a právním zástupcem žalovaného JUDr. Martinem Uszákem LL.M. v prosinci 2016 a září 2016, bylo zjištěno, že žalobce požadoval v rámci narovnání úhradu částky 297.000 Kč a odkup akcií 524 kusů za 963 Kč za akcii. Žalovaný setrval na svém návrhu o úhradě 100 000 Kč. K mimosoudní dohodě mezi účastníky nedošlo.

10.Z výpisu z rejstříku zdejšího soudu 4 Cm 63/2008 bylo zjištěno, že předmětem bylo vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady ze dne 4.4.2005, v rejstříku bylo celkem 194 položek. Právní moc usnesení Vrchního soudu v Praze 14 Cmo 139/2011-510 byla vyznačena 25.5.2016.

11.Soud neprovedl důkaz spisem zdejšího soudu 4 Cm 80/2005 a následně 4 Cm 63/2008 vzhledem k tomu, že tento důkaz považoval za nadbytečný, s tím, že vycházel z rejstříku předmětného spisu a jednotlivých položek vedených v tomto rejstříku.

12.Soud shrnuje, že žalobce se žalobou domáhal po žalovaném zaplacení zadostiučnění ve výši 200 000 Kč s příslušenstvím za porušení základního akcionářského práva, spočívajícího v právu akcionáře obdržet od žalovaného ve smyslu ust. § 186 obch. zák. návrh smlouvy na odkup akcií, přičemž cena v návrhu smlouvy musí být přiměřená hodnotě akcií a doložena znaleckým posudkem. Žalovaný se porušením základního akcionářského práva žalobce dopustil tím, že dne 4. 4. 2005 přijal neplatné usnesení valné hromady v bodu 7 kdy rozhodl o přeměně v podobě akcií ze zaknihované podoby na listinou, přičemž obešel ust. § 186 a odst. 1 obch. zák. K tomuto závěru dospěl Vrchní soud v Praze v usnesení sp. zn. 124 Cmo 139/2011-510 z 18. 4. 2016. Odvolací soud v této věci shledal důvod dle ust. § 131 odst. 3 písm. d) obchodního zákona, pro který neplatnost předmětného ustanovení valné hromady nevyslovil.

13.Soud ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 11 Cm 20/2016-118 ze dne 8. 6. 2021, kterým žalobu zamítl a přiznal žalovanému náklady řízení. Soud neshledal důvodnou námitku žalovaného o uplatnění předmětné žaloby po uplynutí 3měsíční propadné lhůtě dle ust. § 131 odst. 4, obch. zák. Žalobce podal žalobu dne 25. 8. 2016 a usnesení VS v Praze čj. 14 Cm 139/2011-510 nabylo právní moci dne 25. 5. 2015. Touto žalobou žalobce uplatnil své právo na předmětné zadostiučnění na porušení základních práv společníka v částce 200 000 Kč. Žalobce tudíž uplatnil svůj nárok ve stanovené tříměsíční lhůtě. Soud v předmětné věci dospěl k závěru, že právo akcionáře tak, jak jej žalobce definoval, tj. právo obdržet od žalovaného návrh smlouvy na odkup akcií, nelze považovat za základní právo akcionáře vzhledem k tomu, že jak sám žalobce uvedl, zrušením veřejné obchodovatelnosti akcií nedochází ke změně ve vlastnictví podílu akcionáře na majetku společnosti, stejně tak nedochází ke změně ve vlastnickém podílu akcionáře podáním veřejného návrhu společnosti na odkup akcií. Je zcela na vůli akcionáře, zda přijme veřejný návrh smlouvy na odkup akcií nebo v případě, že je společnost v prodlení s veřejným návrhem, podá písemný návrh na uzavření smlouvy o koupi účastnických cenných papírů a jestliže společnost tento návrh nepřijme, tak se může domáhat akcionář uzavření smlouvy u soudu (§ 186a odst. 5, 6 obch. zák.). Stejně tak je na vůli akcionáře, zda si akcie ponechá, jak učinil žalobce v předmětné věci. Zadostiučnění dle § 131 odst. 4 obch. zák. lze poskytnout pouze za nemateriální újmu. Soud setrval na svém stanovisku, že újma, kterou žalobce definoval jako ztráta likvidity akcií a omezení možnosti vystoupit žalobce ze společnosti za přiměřenou cenu, je újma majetková nikoliv nemajetková. Žalobce uvedl, že v důsledku vyřazení akcií z veřejného obchodování se sníží tržní cena akcií, snížením tržní ceny akcií se projeví v majetkové sféře akcionáře, tak že za své akcie obdrží nižší kupní cenu, než očekává, tudíž jde o újmu majetkovou. Žalobce definoval újmu dále jako zamezení naplnění důvodných očekávání žalobce v možnosti budoucího nakládání s akciemi a nejistoty ohledně budoucího dění. K tomuto svému tvrzení žalobce neuvedl žádné skutečnosti týkající se doby, kdy žalobce akcie nabyt, žádné skutečnosti týkající se toho, že by žalobce část svých akcií prodal před předmětnou valnou hromadou i následně po této valné hromadě. Neuvedl žádné očekávání, které by bylo zmařeno a soud měl za to, že výraz důvodné očekávání je výraz Shodu s prvopisem potvrzuje A. F.

nesrozumitelný. Žalobce dále označil jako nemajetkovou újmu útrapy žalobce při vedení soudního řízení o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady žalovaného. Soud neshledal příčinnou souvislost mezi porušením základního práva akcionáře a touto újmou. Žalobce se v řízení nedomáhal uzavření smlouvy o koupi účastnických cenných papírů dle ust. § 186a odst. 6 obch. zák., jíž by dosáhl nápravy porušeného práva akcionáře. Z rozsudku Evropského soudního dvora pro lidská práva č. j. 58874/11 ze dne 22. 11. 2012 je zřejmé, že žalobce opakovaně podává žaloby v souvislosti s vlastnictvím akcií v akciových společnostech a v soudních řízeních využívá všech řádných i mimořádných prostředků včetně žalob proti České republice u Evropského soudního dvora pro lidská práva, tudíž vedení soudního řízení a účast v takových řízeních nelze ve vztahu k žalobci považovat za útrapy, vzhledem k tomu, že je zřejmé, že žalobce dlouhá soudní řízení vyhledává.

14. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 7 Cmo 207/2021-149 ze dne 27. 10. 2022 byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen. Odvolací soud uvedl, že ze systematického zařazení § 155 obch. zák. vyplývá, že toto ustanovení upravuje základní práva akcionáře jako společníka akciové společnosti s akcií spojená, přičemž tato práva spočívají v dalších právech akcionářů, upravených speciálními ustanoveními obchodního zákoníku (např. právo účasti na valné hromadě, hlasovací právo, právo na dividendu aj.). Z § 186a odst. 1 obch. zák. vyplývá, že upravuje právo vlastníka účastnických cenných papírů na kompenzaci v případě, že valná hromada rozhodne o vyřazení účastnických cenných papírů z obchodování na oficiálním trhu. Přeměna podoby akcií ze zaknihované podoby na listinnou se tak dle odvolacího soudu dotkla žalobce jako vlastníka akcií, nikoli však jeho postavení akcionáře a jeho práv z toho plynoucích. Nemajetková újma vzniklá porušením jiných než základních práv společníka nemůže být přiměřeným zadostiučiněním dle § 131 odst. 4 obch. zák. kompenzována.

15. Oba výše uvedené rozsudky zrušil Nejvyšší soud rozsudkem č. j. 27 Cdo 632/2023-189 ze dne 12. 9. 2024. Uvedl, že z ustálené judikatury se podává, že předně musí soud přijmout závěr, že napadené usnesení je v rozporu s právními předpisy, zakladatelskou listinou nebo stanovami. Dále, právo na přiměřené zadostiučinění jakožto kompenzaci za nemajetkovou újmu zákon přiznává jen společníkům, a to pouze za porušení jejich základních práv. A současně platí, že právo na přiměřené zadostiučinění společníku vzniká pouze tehdy, nelze-li uzavřít, že nemajetková újma byla sanována již samotným vyslovením neplatnosti dotčeného usnesení valné hromady. Zákon nijak neupřesňuje, která práva akcionáře jsou právy základními. Nejvyšší soud v minulosti mezi tato práva zahrnul právo účastnit se zasedání valné hromady, právo hlasovat, právo na informace, právo na podíl ze zisku či přednostní právo na upsání nových akcií. Práva akcionáře lze rozdělit na práva vyplývající z účasti na společnosti (spojená s podílem ve společnosti) a práva vyplývající z vlastnictví akcie (práva s akcií disponovat). Mezi posledně uvedená práva patří nejen akcií převést či zastavit, ale taktéž právo akcionáře na fair exit. Ustanovení § 131 odst. 4 obch. zák. mezi oběma skupinami práv akcionářů nerozlišuje, a to ani prostřednictvím jazykového, teleologického a systematického výkladu. Právo akcionáře na fair exit (§ 186a obch. zák.) je dle Nejvyššího soudu základním právem akcionáře ve smyslu § 131 odst. 4 obch. zák. Zasáhne-li valná hromada do tohoto práva nezákonným usnesením a je-li návrh na vyslovení neplatnosti tohoto usnesení valné hromady zamítnut z důvodu vymezených v § 131 odst. 3 obch. zák., může se akcionář domáhat – vznikla-li mu v příčinné souvislosti s usnesením valné hromady a zásahem do jeho práva podle § 186a obch. zák. nemajetková újma – i přiměřeného zadostiučinění tuto nemajetkovou újmu kompenzujícího.

16. Soud v návaznosti na výše uvedené právní závěry vyzval žalobce k doplnění rozhodných skutečností, doplnil доказování a věc opětovně projednal.

17. Z vývoje kurzu na RMS za rok 2005 soud zjistil vývoj kurzu akcie INTERHOTEL OLYMPIK, zejména v období od 24. 3. 2005 a 7. 4. 2005.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. F.

18. Další dokazování soud ve věci neprováděl, neboť o skutkovém stavu, tak jak byl v řízení zjištěn, týkající se zejména průběhu konání valné hromady dne 4. 4. 2005, zde přijatých rozhodnutí a hodnoty akcií na burze, nebylo mezi účastníky sporu.

19. Dle § 131 odst. 3 obch. zák. osoby, které utrpěly škodu v důsledku toho, že rozhodnutí valné hromady bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, společenskou smlouvou, zakladatelskou listinou nebo stanovami, mají vůči společnosti právo na její náhradu, dále právo na přiměřené zadostiučinění za porušení základních práv společníka, které může být poskytnuto i v penězích. Toto právo mají osoby uvedené v předchozí větě i v případě, že soud nevysloví neplatnost usnesení valné hromady z důvodů uvedených v odstavci 3. Právo na přiměřené zadostiučinění musí být uplatněno ve lhůtě stanovené pro podání návrhu na neplatnost usnesení valné hromady, nebo ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odst. 3, jinak zaniká.

20. Dle § 155 odst. 1 obch. zák. akcie je cenným papírem s níž jsou spojeny práva akcionářů jako společníka podílet se podle tohoto zákona a stanov společnosti na jejím řízení, jejím zisku a na likvidačním zůstatku při zániku společnosti.

21. Dle § 122 obch. zák. společníci vykonávají svá práva týkající se řízení společnosti a kontroly její činnosti na valné hromadě v rozsahu a způsobem uvedeným ve společenské smlouvě, popřípadě ve stanovách, dle § 122 odst. 2 obch. zák. mají společníci zejména právo požadovat od jednatelů informace o záležitostech společnosti a nahlížet do dokladů společnosti a kontrolovat tam obsažené údaje, nebo k tomu zmocnit auditora nebo daňového poradce.

22. Soud v souladu s původním dokazováním konstatuje, že usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 14 Cmo 139/2011-510 ze dne 18. 4. 2016 bylo potvrzeno, že rozhodnutí valné hromady o změně podoby akcií a s tím související změny je ve smyslu § 131 odst. 1 obchodního zákoníku neplatné pro obcházení zákona, konkrétně ustanovení § 186a) odst. 1 obchodního zákoníku. Vrchní soud však usnesení valné hromady nezrušil, neboť by tím bylo podstatně zasaženo do práv třetích osob.

23. Usnesením valné hromady bylo 524 kusů akcií žalobce vyřazeno z obchodování na regulovaném trhu, kde se tyto zaknihované akcie původně obchodovaly. **Žalobce tak ztratil možnost akcie na regulovaném trhu prodat**, s čímž souvisí i jednoduché určení kupní ceny akcií (která je určována trhem) a **ztráta možnosti ze společnosti jednoduše vystoupit** (§ 186a obch. zák.).

24. Žalobce zároveň přišel o možnost prodat své akcie za stejnou cenu jako majoritní akcionář při prodeji většinového podílu ve společnosti (§ 183a a násl. obch. zák.).

25. Na závěr **žalobce přišel i o dohled České národní banky nad regulovaným trhem.**

26. Se všemi výše uvedenými omezeními je tak spojována určitá míra diskomfortu a nejistoty, které nebyly a nemohly být odčiněny prohlášením o neplatnosti rozhodnutí valné hromady vrchním soudem (kdy prohlášení bylo navíc učiněno pouze v odůvodnění rozhodnutí a nikoli ve výrokové části). Ani žalovaný neposkytl žalobci žádnou formu zadostiučinění, a to ani ve formě omluvy, byť mu v tom ničeho nebránilo. V době vyřazení akcií navíc došlo k poklesu jejich hodnoty o 10 %, což pocit nejistoty a diskomfort potvrzuje.

27. Všechny výše uvedené zásahy do práv držitele akcií pak mají přímou příčinnou souvislost s vydáním (nezákonného) usnesení valné hromady, neboť kdyby k přijetí usnesení nedošlo, akcie by nebyly vyřazeny z obchodování na regulovaném trhu.

28. Přihlédnout lze rovněž k tomu, že závadná situace trvá již delší dobu (20 let) a nebyla sanována (akcie nebyly přijaty zpět k obchodování).

29. Naopak v příčinné souvislosti s usnesením valné hromady soud neshledal újmu týkající se dlouhých řízení sp. zn. 4 Cm 80/2005 a 4 Cm 63/2008 a s tím souvisejících útrap. Byť účastníci mají řadu možností, jak řízení prodloužit, je primárním úkolem (a odpovědností) státu, Shodu s prvopisem potvrzuje A. F.

aby prostřednictvím soudů zajistil rychlé a účinné projednání sporu. Odpovědnost za nepřiměřeně dlouhé řízení navíc upravuje samostatný zákon (č. 82/1998 Sb., odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). Ani náklady vynaložené v takovém řízení soud nemůže zpětně posuzovat, natož odškodňovat, neboť o nákladech řízení se rozhoduje v tom daném řízení při jeho skončení.

30. Zároveň soud konstatuje, že se v daném případě jedná o újmu nemajetkovou, neboť žalobce nepožadoval náhradu za ztrátu hodnoty akcií, nýbrž náhradu za újmu, která mu byla způsobena na jeho právech akcionáře ve smyslu § 131 odst. 3 obch. zák., tedy za porušení jeho základních práv akcionáře.

31. Soud požadovanou nemajetkovou újmu poměrně snížil o 1/5 (40 000 Kč) představující nemajetkovou újmu za útrapy soudních řízení a v tomto rozsahu žalobu zamítl jako nedůvodnou *(1) ztráta možnosti akcie na regulovaném trhu prodat, 2) ztráta možnosti ze společnosti jednoduše vystoupit, 3) ztráta možnosti prodeje akcií za stejnou cenu jako majoritní akcionář při prodeji většinového podílu ve společnosti, 4) ztráta dohledu ČNB nad regulovaným trhem x útrapy dlouhého soudního řízení).*

32. Vzhledem k výše uvedenému soud považuje za přiměřené zadostiučinění částku 160 000 Kč, představující 38 % (původní) hodnoty akcií (419 200 Kč).

33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, neboť do práva žalobce bylo zasaženo a soud přiznával výši nemajetkové újmy na základě svého uvážení. Náklady řízení žalobce činí náhrada nákladů právního zastoupení za 15,5 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, předžalobní výzva, žaloba, vyjádření ze dne 20. 2. 2017, 27. 8. 2018, 24. 2. 2021 a 20. 6. 2025, účast u jednání dne 28. 8. 2018, 8. 6. 2021, 27. 10. 2022, 21. 5. 2025 a 4. 8. 2025, odvolání ze dne 24. 9. 2018 a 2. 7. 2021, dovolání ze dne 19. 1. 2023 a 1/2 úkonu námítky ze dne 22. 9. 2016) po 7 500 Kč (z tarifní hodnoty 160 000 Kč, k tomu viz 25 Cdo 3974/2015), 13 režijních paušálů po 300 Kč a 3 režijní paušály po 450 Kč (po 1. 1. 2025), dále cestovné k jednání 28. 8. 2018 ve výši 1 730 Kč (302 km, 4 Kč/km amortizace, spotřeba 5,8 l/100 km po 29,80 Kč/l), jednání 8. 6. 2021 ve výši 1 805 Kč (302 km, 4,4 Kč/km amortizace, spotřeba 5,8 l/100 km po 27,20 Kč/l) a jednání 27. 10. 2022 ve výši 2 244 Kč (302 km, 4,7 Kč/km amortizace, spotřeba 5,8 l/100 km po 47,10 Kč/l), náhrada za promeškaný čas za 30 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 3 AT a DPH 21 % za úkony od 21. 5. 2025 ve výši 5 008,50 Kč. Žalobce dále uhradil soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč, odvolání ve výši 2 000 Kč a dovolání ve výši 14 000 Kč. Celkem tak náklady žalobce činí 153 287,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna dobrovolně, může oprávněný požádat o výkon rozhodnutí u soudu nebo o nařízení exekuce.

V Praze dne 4. srpna 2025

Mgr. Lucie Vobrová, v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. F.